

Losse notities

Nieuw Roombeek

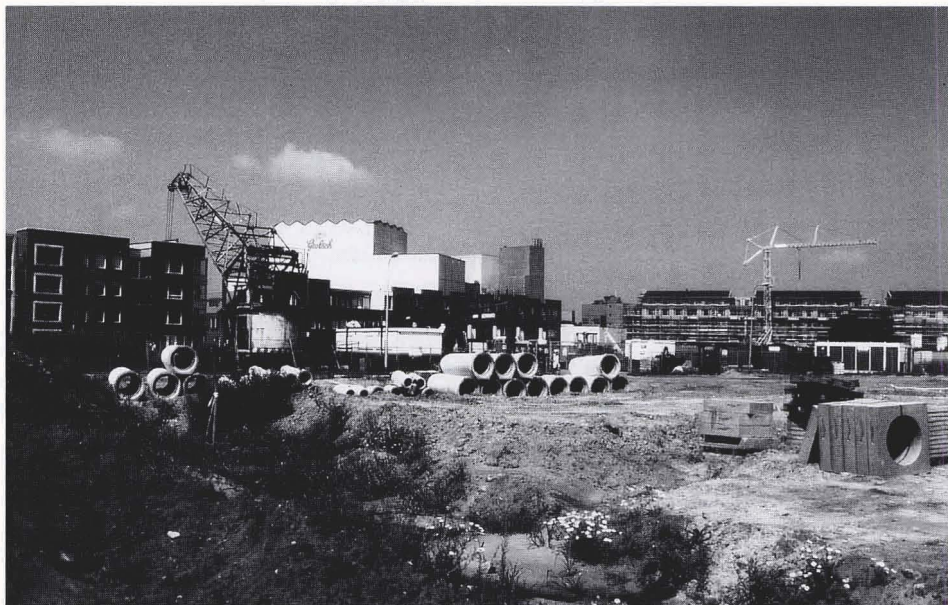

Foto: Leo Metternich

‘Een buurt, die wel veel zorgen had, maar die ook vol verhalen zat, vol humor en gezelligheid, die buurt zijn we voor eeuwig kwijt.’

Dat schreef Willem Wilmink in mei 2000. Wie in de zomer van 2004 door de Tollensstraat en de Renbaanstraat rijdt, over het Kroedhofteplein en het Talmapplein fietst of op de Roomweg langs de Grolsch wandelt, ziet nieuwbouw, werk-in-uitvoering en veel open plekken die vragen om bebouwing. Mensen van buiten ontgaat het dat ruim vier jaren geleden hier de vuurwerkramp plaatsvond. Voor hen is het niet meer dan de kaalslag van een wijk die plaats moest maken voor stadsvernieuwing. Wij weten beter. De zorgen van de buurtbewoners zijn toegenomen, de verhalen zijn veranderd in bittere herinneringen, de humor en gezelligheid komen pas na jaren terug met de nieuwe bewoners.

De ‘diaspora van Roombeek’ is onomkeerbaar. De magere man met het rode hoofd uit de Nachtegaalstraat die er nog maanden na de ramp dagelijks verdoemd ronddoolde op zoek naar zijn jeugd, heeft zijn geluk gezocht in Noord-Duitsland. De jonge vrouw, die haar leven opnieuw moest inrichten na een mislukte relatie en vol goede moed enkele dagen vóór de ramp haar huisje aan de Renbaanstraat betrok, is opnieuw verkast, nu buiten Enschede. De kleine zelfstandige die de kaartenbak met al zijn klanten kwijtraakte, heeft zich twee jaar suf geprakkiseerd voordat hij alle namen en adressen weer op een rijtje had, en woont nu in Lonneker.

Gebleven zijn de herinneringen aan de bewoners van het Talmapplein, die rond 1960 op zondagmiddag tegen kwart voor vijf te voet de Lasondersingel overstaken, op weg naar hún kerk. Van rechts naderden de brommers en auto’s van de ‘heidenen’, die op het Van Heekpark naar een wedstrijd in het betaalde voetbal gekeken hadden. De kerkgangers claimden voorrang en liepen door. En ze kregen die voorrang, zeker wanneer de thuisclub gewonnen had. Die buurt zijn we voor eeuwig kwijt.